

Harry de schijtreiger

Achter ons huis loopt een brede sloot.

Elke dag landt daar een mooie reiger.

We noemen hem Harry.

'Goedemorgen, Harry,' zeg ik als ik langs hem loop naar school.

Harry zegt niets terug. Hij kijkt me niet eens aan.

Maar ik blijf het volhouden, want Harry is mijn huisdier.

Op een dag zag ik hoe Harry wegvloog, toen ik langs hem kwam op weg naar voetbal.

Een grote witte flats kwam terecht op onze auto.

Dat wist Harry natuurlijk niet. Het was zeker niet met opzet.

Maar papa was toch uit zijn hum.

En niet zo'n klein beetje!

'Rotbeest!' riep hij naar Harry.

Hij balde zijn vuist naar Harry. Maar die keek niet op of om.

'Zou je alsjeblieft niet willen schelden, papa?' vroeg ik.

Maar papa was nog steeds boos.

'Rotbeest! En jij bent een rotkind!'

'Oh papa, dat is schelden,' zei ik nog.

'En ik heb een rotleven en een rotauto en een rotbaan!'

'Ben je nu boos omdat Harry op onze auto heeft gepoept?'

Iedereen moet toch wel eens?'

'Stomme schijtreiger,' zei papa.

Maar ik kon zien dat hij al iets kalmeerde.

'Ik meende het niet hoor, wat ik net over je zei. Ik schoot even uit mijn slof.'

'Het geeft niks hoor, pap. Ik weet toch dat je soms driftig kan zijn.'

'Dank je, dochtertje van me. Heel lief dat je me vergeeft.'

'Mag ik helpen poetsen?'

'Natuurlijk. Ga maar vast een emmer sop maken. Dan zoek ik de spons.'

'Doe ik papa!'

'Dank je!'

'Graag gedaan!'

